

Roos is geboren als jongen, maar vindt de weg naar zichzelf en naar de liefde

MIJN TOEKOMST IS ROOS ★

HINKE VAN ABBEMA

MIJN TOEKOMST IS ROOS

HINKE VAN ABBEMA

Peter

‘Peter, wat ga je doen?’

Ik schrik en sta stil. De meisjes uit mijn klas rennen langs me heen de kleedkamer in. De gang is leeg en ik draai me om.

Juf Nienke kijkt me stomverbaasd aan. ‘Heb je niet gehoord wat ik zei? De meisjes gaan in de linker kleedkamer, de jongens in de rechter.’

‘Jawel, dat heb ik wel gehoord,’ zeg ik. Ik begrijp niet waarom ze zo verbaasd kijkt. Ik begrijp ook niet waarom ze me iets uitlegt wat ik al wist. De meisjes in de linker, de jongens in de rechter. Wat is het probleem?

‘Waarom ga jij dan naar de linker kleedkamer?’ vraagt juf Nienke.

Wat?

Waarom...?

Waarom niet?

Ze ziet, denk ik, dat ik in de war ben en loopt door de gang naar me toe. Ze legt haar hand op mijn schouder en knijpt zachtjes. ‘Je bent te veel aan het dromen, jongen. En dan ook nog zeggen dat je het wel hebt gehoord.’ Ze schudt haar hoofd en zwaait met haar wijsvinger, maar ze glimlacht, waardoor ik weet dat ze niet echt boos is. Dan draait ze me richting de rechter kleedkamer. ‘Gauw de goede kleedkamer in nu. De gymles gaat zo beginnen.’

Ik loop naar de rechter kleedkamer. Achter de deur hoor ik de jongens uit mijn klas hard schreeuwen en lachen. Ik ben bang. En ik ben zo in de war. Waarom mag ik niet met de meisjes mee in de linker kleedkamer? Wat moet ik nou doen?

Ik leg mijn hand op de deurklink en zie dat ik tril. Maar ik moet naar binnen voor de gymles. Als ik de deur opendoe, zie ik Lucas, die in het midden van de kleedruimte op een tafel gesprongen is en zijn shirt boven zijn hoofd door de lucht zwaait. Hij lacht naar me en roept: 'Waar bleef je nou?'

Waar blijf ik nou?

Hoofdstuk 1

‘Lucas, ik moet je iets vertellen.’ Ik staar naar mijn gezicht in de spiegel, terwijl ik de woorden uitspreek. Ze klinken zo vreemd en formeel. Ik probeer het nog een keer. ‘Lucas, Luuk. Ik moet je iets vertellen.’

Mijn haar valt in mijn gezicht en ik duw het achter mijn oor. Het is nu al zo lang dat het bijna tot mijn kin komt, zodat ik het kan gebruiken als een gordijn om me achter te verstoppen. Mijn moeder zeurt dat ik het moet laten knippen, maar ik vind dat ik mijn haar zo lang mag laten groeien als ik zelf wil. Ik ben van de basisschool af, dus ik bepaal het nu zelf. Ik ben blij dat het zo lang is. Nog even en het is lang genoeg om te vlechten of in een staart te doen. Niet dat ik dat durf...

In de spiegel zie ik een jongensgezicht, een gezicht dat niet het mijne is en me onzeker aankijkt. Ik haat het, ik haat het zo! Eigenlijk wil ik keihard met mijn vuist die spiegel kapotslaan. Zodat de spiegel en mijn spiegelbeeld uit elkaar vallen. Alles moet stuk, en ik bovenal. Ik bal mijn handen tot vuisten, zet mijn nagels in mijn huid, hard. Halve maantjes vormen zich in de palmen van mijn handen. Ik duw nog harder, ik wil meer pijn voelen. De pijn die dit stomme lichaam doet. Ik haat het zo.

Beneden slaat een deur dicht. Ik hoor de stem van mijn vader en dan de stem die ik uit duizenden herken. Even later dreunen zijn voetstappen op de trap. Mijn deur vliegt open. Lucas komt mijn kamer binnenrennen, slaat de deur met een klap dicht en springt op mijn bed. Zijn donkerbruine haar staat alle kanten op.

‘Hey, Peet. Gamen?’ Hij pakt de controller van mijn nachtkastje en kijkt me aan, zijn ogen schitteren.

Ik staar terug en verlies al mijn moed. Ik kan het hem niet vertellen. Hij gaat het nooit snappen.

Maar dan verandert zijn gezicht, de glimlach verdwijnt en zijn ogen worden groot. ‘Wat is er?’

‘Ik... Eh...’ Mijn stem hapert. Ik kijk naar mijn bureau, waar de tekening ligt die ik eerder deze week heb gemaakt. Van mij, maar dan zoals ik echt ben. Misschien moet ik deze aan hem geven en zeggen dat ik dit ben. Zou dat werken? Ik weet niet of ik het durf en denk terug aan wat ik gisteravond heb gelezen op die website over uit de kast komen. Dat ik het op mijn eigen manier en op mijn eigen tijd moet doen. Maar wanneer is die tijd? Ik wil dat hij het weet, dat iemand het weet, dat Lucas het weet. Hij is mijn beste vriend. Als ik het hem niet kan vertellen, wie dan wel? Niemand! Dan ben ik echt, echt alleen.

Lucas schuift naar voren op het bed en grijpt mijn pols. ‘Hey?’

‘Lucas,’ begin ik, maar ik stop weer.

Nu verschijnt er een diepe rimpel op zijn voorhoofd. Hij trekt me naar mijn bed, waar ik met een plof op neerkom.

‘Lucas, ik moet je iets vertellen,’ breng ik uit.

Hij wrijft met zijn rechterhand over zijn linkerarm, op de plek waar die kogel hem twee jaar geleden raakte. Hij doet dat altijd als hij zenuwachtig is, of boos of gefrustreerd of bezorgd. Volgens mij is hij nu bezorgd.

Ik kijk naar zijn hand op zijn arm en wacht – ik weet niet waarop. Misschien op de moed, die niet gaat komen.

‘Wat moet je zeggen?’ vraagt hij. ‘Zeg dan?’

Het is nu of nooit. ‘Ik ben trans,’ gooi ik eruit. Ik wil nog meer zeggen, móét nog meer zeggen, om hem uit te leggen wat dat is en wat dat betekent en dat ik heus nog steeds mezelf ben, maar dat ik niet weet wie dat is.

Lucas is stil, ik ben stil. Buiten hoor ik de duiven in de struik van de burens hard koeren. De zon schijnt fel door het raam naar binnen. Het is midden in de zomer, het is heet, en mijn T-shirt plakt aan mijn rug. Ik staar naar mijn handen die op mijn schoot

liggen, mijn duim wrijft zenuwachtig over de halvemaantjes in mijn handpalmen.

‘Trans,’ zegt Lucas, toch nog plotseling. En dan nog een keer. ‘Trans.’ Alsof hij het moet herhalen om het te begrijpen. Ik zie bijna hoe de radertjes in zijn hoofd draaien; zijn rechterhand wrijft nog steeds over het litteken op zijn linkerarm. ‘Dan voel je je dus een meisje. Of nee, je bént een meisje,’ zegt hij.

Mijn hoofd schiet omhoog en ik kijk hem verrast aan. ‘Ja.’

Hij knikt. ‘Oké, oké. Een meisje.’

Het woord raast door mijn hoofd en mijn hart maakt een sprongetje. Een meisje. Een meisje. Ik ben een meisje!

Lucas kijkt naar me en ik volg zijn blik over mijn lichaam. Geen meisjeslichaam. Hoe kan ik nou een meisje zijn, terwijl ik dat aan de buitenkant niet ben? Mijn hart begint harder te bonzen en de spanning racet door mijn lijf. Een lijf dat ik haat, dat niet bij mij hoort. Soms denk ik dat ik gek word als ik nog een dag langer door moet op deze manier: iets zijn wat ik niet ben. Dat kan niet. DAT KAN NIET!

‘Hoe weet je dat eigenlijk?’ vraagt Lucas. ‘Dat je een meisje bent?’

‘Hoe weet jij dat je een jongen bent?’

Hij kijkt van mij naar zichzelf en zwaait met zijn hand over zijn lichaam. ‘Ik weet het niet, ik ben het gewoon.’

‘Ik ben het ook gewoon,’ zeg ik zachtjes.

‘Weten je ouders het al?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Weet je het al lang?’

Ik sluit mijn ogen en probeer me te herinneren wat het was waardoor ik het wist, wanneer ik het wist. ‘Ik denk dat ik het misschien altijd al wist,’ zeg ik aarzelend. ‘Maar ik weet nog niet zo lang dat het echt iets is. Dat je genderdysforie kunt hebben en trans kunt zijn en dat dat voor mij geldt. Ik dacht altijd dat iedereen weleens zoiets voelde.’ Ik haper. ‘Nee, dat klopt niet. Ik wist dat er iets mis was met mij. Ik dacht dat ik gek was. Dat er iets mis was in mijn hoofd. Maar dat is dus genderdysforie.’

Lucas kijkt me fronsend aan en bijt op zijn onderlip. ‘Dacht je dat je gek was? Ik heb dat nooit gemerkt.’

‘Maar dat komt omdat ik het niet liet merken.’

Lucas fronst nog dieper en ik zie hem denken. ‘Wat is er? Ik bedoel: waar denk je aan?’

Hij slikt, staart voor zich uit en schudt dan zijn hoofd. ‘Niks. Ik... eh... Sorry dat je dacht dat je gek was. Ik denk niet dat je gek bent.’

Ik glimlach voorzichtig en hij lacht met me mee.

‘Heet het genderdysforie?’ vraagt hij. ‘Hoe ben je daarachter gekomen?’

‘Gegoogeld.’ Ik haal mijn schetsboek en potloden van het bed om ruimte te maken zodat we kunnen zitten. Dan pak ik mijn telefoon van mijn nachtkastje en we gaan samen aan het hoofdeinde van mijn bed zitten, een paar kussens tussen onze rug en de muur van mijn slaapkamer. Ik laat Lucas de website zien die ik gisteren helemaal heb doorgelezen. Lucas glijdt met zijn ogen over het scherm, scrolt naar beneden, veel sneller dan ik dat kan. Dat is al tijd al zo geweest, hij heeft volgens mij een fotografisch geheugen.

‘Heb jij dat ook, dat je je niet helemaal thuis voelt in je lijf?’ vraagt hij, als hij klaar is met lezen.

Ik knik. ‘Ik denk dat het zelfs zo is dat ik me helemaal niet thuis voel in mijn lijf.’

‘Wow.’ Hij gaat iets verzitten, ik voel zijn schouder tegen de mijne. Hij geeft me mijn telefoon terug. ‘Dan moeten we er wel iets aan doen, toch?’

‘Ja.’ Hij heeft gelijk, natuurlijk, maar ik weet niet goed wat de volgende stap is. Of, nou ja, dat weet ik wel. ‘Ik moet het mijn ouders vertellen,’ geef ik toe. ‘Maar dat vind ik doodeng.’

‘En je moet naar een genderpoli. Ik heb wel eens gehoord dat er een wachtlijst is, dus dat moet zo snel mogelijk.’

Verbaasd kijk ik hem aan. ‘Hoe weet je dat?’

‘Ik zag op Insta een keer een post van iemand die trans is en toen ben ik er wat over gaan lezen. Een lange wachtlijst, dat heb

ik onthouden. Dus als je daarop wilt, moeten je ouders het wel weten. Zullen we het ze gaan vertellen?’

De manier waarop hij het zegt, de vanzelfsprekendheid waarmee hij spreekt over ‘wij’ in plaats van ‘jij’... Hoe doet hij dat? Heeft hij enig idee hoe bijzonder dat is?

Lucas is vol energie nu, hij gebaart met zijn handen terwijl hij praat. ‘We moeten ook een nieuwe naam verzinnen. Peter kan natuurlijk niet meer. Wat zou een mooie naam zijn? Weet jij al een nieuwe naam?’

Ik schud mijn hoofd en voel me een beetje overdonderd door zijn woorden. Het aan mijn ouders vertellen, op de wachtlijst, een nieuwe naam.

‘Eerst je ouders maar,’ ratelt Lucas door. ‘Dat moet wel echt zo snel mogelijk, want we moeten naar de genderpoli. Misschien kan het meteen vandaag al? Of vind je dat te snel? Ik denk dat ze best wel goed zullen reageren, beter dan de mijne. Die doen nog steeds moeilijk over Jona en Marouan. Twee jaar zijn ze al samen, ze wonen zelfs samen, en nog steeds doen mijn ouders moeilijk. Maar jouw ouders zijn niet zo. Die gaan je hiermee helpen, ik weet het zeker.’

‘Lucas!’ zeg ik. Ik leg mijn hand op zijn armen en dwing ze terug in zijn schoot.

‘Sorry,’ lacht hij. ‘Ging ik weer te snel?’

Ik knik lachend, terwijl ik nadenk over wat hij zei. Ik moet het aan mijn ouders vertellen. Dat moet natuurlijk. Als ik verder wil leven, is dat echt nodig, want ik kan niet... ik kan zo niet doorgaan. Ik moet ergens heen met dit allesoverheersende gevoel, zeker nu ik weet wat het is. Ik ben boos op mezelf, want ik heb er veel te lang mee gewacht. En ik voel me schuldig ten opzichte van mijn ouders. Ze hebben mij, Emma en Lois. Als ik hun vertel dat ik een meisje ben...

Lucas keert zich naar me toe en kijkt me aan. ‘Waar denk je aan?’

Ik haal diep adem en blaas de lucht mijn lichaam uit. ‘Aan dat mijn ouders geen zoon meer hebben als ik het ze vertel.’

‘Maar die hebben ze nooit gehad,’ zegt Lucas meteen. ‘Dat weten ze alleen nog niet, maar daarom moeten we het ze ook vertellen. Ze zullen er misschien aan moeten wennen, maar wat maakt het nou helemaal uit of je zonen hebt of dochters? Lekker boeiend.’

‘Misschien vinden zij het wel boeiend.’

‘Misschien. Maar dat is hun probleem, hoor. O shit... Wil je nog wel voetballen?’ Hij kijkt me verschrikt aan. ‘Je vindt het toch nog steeds wel leuk om te voetballen?’

‘Jawel,’ zeg ik. ‘Ik vind nog steeds dezelfde dingen leuk: voetballen, gamen. Ik ben niet veranderd.’

‘Gelukkig.’ Hij leunt naar achter en pakt de controller weer van mijn nachtkastje. Zijn vingers glijden over de knopjes. ‘Gaan we gamen?’

Ik wil graag Fortnite doen, maar Lucas vindt dat saai; volgens hem is het niet bloedig genoeg.

‘Waarom moet het bloedig zijn? Ik haat bloedig,’ zeg ik.

‘Oké. Nou, dan doen we wel Fortnite. Zeikerd.’

Hij lacht en duwt de controller in mijn handen.

Een uur later zet ik het spel op pauze, ik kan mijn aandacht er niet meer bij houden. ‘Ik denk dat het toch een goed idee is om het mijn ouders meteen te vertellen. Dan weten ze het.’

‘Ja. Goed idee toch?’

‘Het is alleen...’ Ik blijf over hetzelfde vallen. ‘Dan hebben ze ineens drie dochters.’

‘Nou en? Dan kan je vader ook bij de club van vaders met drie dochters, samen met Willem-Alexander,’ oppert Lucas. ‘Zie! Het levert nog wat op ook!’

Hij lacht zijn schaterlach en dat maakt mij ook aan het lachen. De steen die ik in mijn maag voelde, wordt iets lichter.

‘Weet je,’ zegt hij, ‘op de kleuterschool wilde ik liever in de huishoek spelen en jij liever met de blokken. Die regels over wat voor meisjes is en wat voor jongens zijn echt dikke onzin. We bepalen lekker zelf wie we zijn.’

Hoofdstuk 2

Nee, natuurlijk ben ik er niet klaar voor om het mijn ouders te vertellen. Maar ik weet ook dat het moet en ik ben blij dat Lucas er is: ik hoef het niet alleen te doen. Dit is de eerste stap die we samen zetten. En dat we het samen doen, maakt dat ik het toch durf, ook al ben ik er niet klaar voor.

Lucas doet de deur open en loopt de kamer in. Ik volg hem op de voet. Mijn moeder staat tegen het keukeneiland geleund, ze heeft haar tas op de grond gezet en haar colbert hangt over haar arm. Ze doet mijn vader verslag van iets saais wat op haar werk gebeurd is. Mijn vader luistert en knikt, terwijl hij in een pan met rode saus roert. Lois en Emma zitten in de woonkamer voor de televisie te kijken naar een Netflixserie over zeemeerminnen. Zo suf!

Lucas en ik lopen naar de keuken, waar we naast mijn moeder gaan staan.

Ze is net klaar met haar verhaal en draait zich om naar ons toe. ‘Hoi, jongens. Hoe is het? Lekker gespeeld?’

‘Ja, hoor,’ zeg ik.

Lucas heeft zijn lippen getuit en kijkt me aan. Ik weet waarom hij zo kijkt, maar mijn keel lijkt dichtgeknepen. Wat als...? Wat als ze er niks van snappen? Wat als ze het niet geloven? Mijn hart bonst hard door mijn hele lijf. Ik wrijf met mijn hand over mijn dichtgeknepen keel.

Mijn moeder ziet me wrijven. ‘Wat is er, Peter?’

Bij het horen van die verkeerde naam voel ik het steken in mijn buik. Op het voorhoofd van mijn moeder verschijnt een rimpel. Mijn vader lijkt de pan te zijn vergeten en kijkt me aan, zijn wenkbrauwen opgetrokken.

‘Ik... ik moet iets zeggen.’

En nu dan?

Moet ik ze nu echt gaan vertellen wat ik Lucas vertelde? Hoe dan?

In de keuken is iedereen stil. Achter ons hoor ik het geroezemoes van de televisie, en het gegiechel van Loïs. Zij en Emma zijn te ver bij ons vandaan om ons te kunnen horen.

Lucas pakt zijn telefoon uit zijn broekzak. ‘Ik ga die site opzoeken,’ stelt hij voor. ‘Dan kunnen ze die lezen, als je het verteld hebt.’

Achter mijn vader borrelt de saus over de rand van de pan. ‘Jeroen!’ waarschuwt mijn moeder. ‘Zet het vuur laag.’

Mijn vader draait het gas uit en gaat dan aan het barretje zitten. ‘Wat voor site?’ vraagt hij me. Mijn moeder en Lucas gaan ook zitten en ik schuif naast mijn vader op een barkruk.

‘Wat moet je zeggen?’

‘Eh...’

De spanning van dit moment zorgt ervoor dat ik moeite heb met ademen; de lucht komt er schokkerig uit.

‘Volgens mij is het echt iets belangrijks, hè?’ vraagt mijn vader.

Lucas knikt heftig. Hij heeft zijn telefoon ondersteboven op tafel gelegd en tikt ertegenaan met zijn wijsvinger. ‘En iets groots,’ voegt hij toe.

‘Kun je het ons vertellen, Peter?’

‘Misschien...’ fluister ik. ‘Misschien kunnen jullie eerst die site lezen?’

‘O ja,’ zegt Lucas. ‘Dat kan natuurlijk ook. Kijk.’ Hij pakt zijn telefoon van de tafel en laat de website zien: *Ben jij transgender?*

Mijn moeder ziet het als eerste. Haar ogen worden groot en ze slaat haar hand voor haar mond. ‘O,’ zegt ze. ‘O.’

Lucas draait de telefoon naar mijn vader toe. ‘Ben jij transgender?’ leest mijn vader hardop. Meteen ligt zijn hand op mijn schouder. ‘Gaat dat over jou?’

Mijn wangen gloeien, ik voel dat ze knalrood worden, terwijl ik langzaam knik. ‘Ik ben trans.’ Mijn stem is bijna onhoorbaar.

Mijn vader legt zijn hand op mijn andere schouder en dan trekt hij me tegen zich aan, zijn lippen drukken op mijn kruin. Mijn moeder komt van haar kruk en loopt naar ons toe, ze slaat haar armen om mij en mijn vader heen. ‘Och lieverd,’ zegt ze. ‘Lieverd.’

Ineens stromen de tranen over mijn wangen. Van opluchting, van spanning, van verdriet en van blijdschap. Van alles tegelijk.

Lucas bekijkt het tafereel en schuift ongemakkelijk heen en weer op zijn barkruk.

Mijn moeder steekt haar hand over de tafel en pakt de zijne. ‘En jij wist het al?’ vraagt ze hem.

‘Nog maar net, hoor,’ zegt hij. ‘Peet heeft het me net vanmiddag verteld.’ Hij stopt even met praten, maar schiet dan weer in zijn turbostand. ‘En jullie moeten het weten, want we moeten een nieuwe naam verzinnen en Peet moet op de wachtlijst van de genderpoli. Dat is bij het VUmc in Amsterdam, dat heb ik al uitgezocht. En misschien moeten er ook medicijnen komen. Daar moet je niet te lang mee wachten.’

Ik kan er niks aan doen, ik schiet in de lach vanwege de enorme haast die hij heeft. Alsof hij niet kan wachten tot ik eindelijk een meisje ben. Alsof hij voelt wat ik voel, want ik kan ook niet wachten.

‘Lucas, rustig aan,’ zegt mijn vader. ‘Dat hoeft allemaal niet vandaag. We moeten het eerst laten bezinken en er nog wat meer over praten.’

Hij kijkt over mijn hoofd naar mijn moeder en ik vraag me af wat ze nu denken.

‘Vinden jullie het erg?’ vraag ik. ‘Want dan hebben jullie geen zoon meer. Vind je dat erg?’

‘Is dat waar je je druk om maakt?’ Mijn vader heeft zijn arm van mijn schouder gehaald. Mijn moeder staat nog steeds achter ons, haar handen strelen mijn haar.

‘Ja,’ zeg ik zachtjes.

‘Ik vind het vooral belangrijk dat het goed gaat met jou,’ zegt

ze. Ze slaat haar arm om me heen en drukt me tegen haar borst. ‘Al dat andere komt nog wel.’

Lucas heeft zijn telefoon gepakt en is druk aan het scrollen. Waarschijnlijk zoekt hij uit hoe we op de wachtlijst bij de genderpoli kunnen komen. Gelukkig weet hij wel dat hij nu even niets hoeft te zeggen. Ik sluit mijn ogen en adem mijn moeders geur in. De opluchting daalt langzaam in me neer, al ben ik nog wel bang dat mijn ouders moeilijke vragen gaan stellen. Zoals hoe ik het weet en of het wel echt zo is en of het niet overgaat. Maar nu stellen ze die niet, ze houden me vast en strelen mijn haar en mijn vader vertelt me dat hij van me houdt. ‘Je bent mijn kind, je blijft mijn kind. Het maakt voor mij niet uit of je mijn zoon of mijn dochter bent.’

Pas na een hele lange tijd laat hij me los en staat op. ‘Ik ben bang dat de saus inmiddels helemaal koud is en de spaghetti compleet tot prut gekookt,’ grinnikt hij. ‘Als dat echt zo is, bestel ik pizza, oké?’

Hij loopt de keuken in en controleert de spaghetti. ‘Eén grote brij,’ concludeert hij. ‘Pizza dus!’ Dat laatste roept hij zo hard door het huis dat Loïs en Emma het vanuit de woonkamer ook horen.

Loïs springt van de bank af en komt naar ons toe rennen. ‘Pizza?’ roept ze blij. ‘Ik wil met gorgonzola.’

Ik trek een vies gezicht. ‘Wie wil er nou gorgonzola op zijn pizza? Gatsiebakkiejakkie.’

‘Je bent zelf gatsiebakkiejakkie,’ bijt ze me toe.

‘Ik wil salami,’ zegt Lucas.

Mijn vader heeft zijn telefoon al aan zijn oor en geeft zijn bestelling door aan de pizzeria. ‘Ze zijn er pas over drie kwartier,’ zegt hij als hij de verbinding verbroken heeft. ‘Maar dat geeft niet. Loïs, ga jij met Emma nog maar wat kijken, oké?’ Hij duwt haar richting de woonkamer en gaat dan weer op de barkruk zitten. ‘Goed. Waar waren we gebleven?’

Lucas’ hoofd schiet omhoog. ‘De genderpoli aan de VU,’ zegt hij.

‘Nee, nee,’ reageert mijn moeder. ‘We gaan er eerst met elkaar over praten. Allereerst: hoe is het nu met je, Peter?’

Wat een moeilijke vraag. En weer die naam die niet klopt. Ik weet niet wat ik moet antwoorden. ‘Wel goed, denk ik?’ zeg ik uiteindelijk. ‘Ik vind het heel spannend.’

‘Natuurlijk. Ik vind het ook spannend,’ zegt mijn moeder.

‘Het is ook spannend,’ vindt mijn vader.

‘Ik was bang dat jullie boos zouden worden,’ beken ik.

Mijn vader pakt mijn hand en knijpt er zachtjes in. ‘Kun je ons wat vertellen over je trans-zijn?’

‘Jawel.’

Waar moet ik beginnen? Ik kijk naar Lucas, die tegenover me zit. Hij knikt en vertelt me met zijn ogen dat ik het kan. ‘Altijd als ik in de spiegel kijk, zie ik iemand die ik niet ben,’ begin ik. En dan rollen de woorden eruit. ‘Ik begreep het eerder niet, ik snapte er niks van. Ik dacht dat ik gek was, dat er iets heel erg mis was met mij. Als ik onder de douche stond en me moest wassen, wist ik dat mijn lichaam niet klopte. En op school keek ik naar de jongens en naar de meisjes en dan was ik helemaal in de war, omdat ik niet snapte waarom ik bij de jongens hoorde. Waarom ik automatisch bij de jongens werd ingedeeld, zonder dat iemand me iets vroeg en zonder dat iemand het me uitlegde. Ik weet nog dat we met gym een keer een wedstrijd deden, de jongens tegen de meiden, en ik kon ineens niet meer ademen. Want ik moest als jongen tegen de meiden en dat klopte niet. Er klopte helemaal niks van.’ Ik haal diep adem en kijk naar mijn ouders. De tranen schieten in mijn ogen bij de herinnering aan die verwarring en paniek. ‘Ik klopt niet, dat is het. En ik wist heel lang niet waarom, alleen dat ik...’ Ik gebaar naar mijn lijf, dat het mijne niet is, en fluister: ‘... dat ik mezelf zo haat.’

Mijn moeder huilt en ook mijn vaders ogen zijn vochtig. Nou heb ik ze ook nog overstuurd gemaakt met mijn verhaal...

‘Ik begrijp niet waarom dit zo moet zijn,’ zeg ik, terwijl ik probeer een dikke prop in mijn keel door te slikken. ‘Ik wil het he-

lemaal niet. Maar ik was ook wel blij toen ik eindelijk snapte wat er met me aan de hand is. Ik weet nog maar net dat het genderdysforie is en dat ik dat heb.'

Ik haal diep adem en kijk naar mijn ouders. 'Ik vind het zo erg dat jullie nu moeten huilen. Het spijt me zo.'

'Lieverd, dat geeft toch niks,' zegt mijn moeder. 'Ik moet huilen omdat ik het erg vind dat je zo geworsteld hebt en dat ik dat nooit heb geweten. Het spijt mij juist dat ik er niet beter voor je heb kunnen zijn.'

'Mij ook,' valt mijn vader haar bij.

Ergens, begraven onder het schuldgevoel, ontvouwt een bloem zich in me. Haar blaadjes steken boven het schuldgevoel uit, ze schiet de lucht in. Hoewel nu niet alles goed is, is er toch heel veel wel goed. Ik heb mijn ouders, die van me houden en aan mijn kant staan. Ik heb Lucas. Hij kijkt naar me met een intense blik in zijn ogen. Alsof hij alle hindernissen voor me wil wegnemen. Ik weet zeker dat hij er zijn zal gedurende dit hele proces. Ik ben niet alleen!

Van: Luuk
Ontvangen: 10-07 21:35
Roos?

Van: Peter
Verzonden: 10-07 21:35
Ja?

Van: Luuk
Ontvangen: 10-07 21:35
Mooie naam

Van: Peter
Verzonden: 10-07 21:35
Dankjewel Luuk

Peter zit al heel lang niet lekker in zijn vel. Op een dag ontdekt hij hoe dat komt: hij is transgender. Zijn beste vriend, Lucas, staat aan zijn kant en komt met een nieuw naam: Roos. Roos mag de middelbare school als meisje beginnen, maar dat wordt niet door iedereen geaccepteerd. Lucas blijft naast haar staan in haar transitie, en ze groeien steeds dichter naar elkaar toe. Maar Lucas worstelt met problemen uit zijn verleden. Op een kwade dag gaat het helemaal mis. Is de toekomst van Roos samen met Lucas?

Hinke van Abbema woont in Rotterdam. Ze is theoloog en schrijver van Young Adult-romans. Eerder verschenen *Ik geloof in jou* en *Door jou ben ik mij*, dat getipt werd door de Jonge Jury.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 285
ISBN 978 90 266 2737 8

9 789026 627378